

— Да....

— Какъвъ сте снаженъ, а и юнакъ какъвъ.... На солдатитъ ще бжде драго, като глѣдате на васъ, да отивате въ огньтъ. Вий като юнакъ ще ги поведете. Достигнете по скоро своитъ и кажете на вашиятъ командиръ, че азъ му заповѣдвамъ да ви проводи напредъ съ охотницитъ, — чувате ли?....

Генералътъ прѣмина въ сериозенъ тонъ.

— Офицеринътъ не смѣе да трепери.... Солдатина може, нему е още простително.... Но на офицеринътъ не бива.... Вървете тутакси.... Водете своята часть въ бойтъ..... Фамилията ви?

— Дороновичъ\*)

— Но, ето какво.... Азъ искамъ да чуя че вий първичъ сте влѣзли въ редутътъ. Чувате ли?.... Ще забравя и никога нѣма да вспомяна.... Помнете, вий треба да подадете примѣръ.... Прощавайте! и генералътъ, като са наведе подаде ржка на поручикътъ. Този съ дълбока благодарность я стисна.

— Общавамъ са на ваше прѣвѣсходителство.....

— Вѣрвамъ, поручикъ... До виждане въ редута!

Още едно мгновение Дороновичъ поглѣднѣ елѣдъ генералътъ и тутакси са спуена да достига своитъ.

\* \*

По стрѣмнината са лѣпятъ солдатитъ на нѣкакъвъ си полкъ. Тѣ нѣкаси, изведиждъ на тѣлни са цоявиха изъ долътъ; като мрави попѣлзяхъ нагорѣ. Видно е че прѣди рѣшителниятъ шурмъ тѣ отпочивали тамъ, събирали са съ сили. Гжетата долу масса солдати са разрѣжда нагорѣ, разпрѣсва са на купченки, които бързо бѣгатъ напредъ. Купчинкитъ са распрѣсватъ на отдѣлно, като прѣварватъ другаритъ си.... Тѣзи отдѣлни минутно изведиждъ са спиратъ, нѣкакви диво вдигатъ ржцѣ и падатъ долу. Ето го, този подлѣ желтовато-сулфуренъ насинъ; ето го този проклѣтъ валъ!.... Колко още животъ ще поиска той?.... Массата все по близо и по близо; разстоянието са съкращава между нейнитъ отдѣляющи са купчинки и съ този сулфуренъ насинъ. Бързо, бързо бѣгатъ хора. Отъ останжилитъ

\*) Фамилията е изменена.